

Tuyển tập Hoa Song Đường 10
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. Mẹ về cửa tử
02. Hiếu Đẽ cho vira
03. Hát Mẹ bốn mùa
04. Cảm ơn Cha Mẹ
05. Ân nghĩa Song Đường
06. Mắt Mẹ là mắt tất cả
07. Vời vơi Công Cha
08. Hỏi thăm Cha
09. Mỗi năm Giỗ Mẹ
10. Trắng một lần trắng cả thiên thu

Mẹ về cửa tử

Từ ngày đó, Mẹ đi qua cửa tử
Vì xa xôi nên chưa có trở về
Còn vượt trùng trong biển mộng sông mê
Bao cửa ải với quý ma âm giới

Cõi đi về, Mẹ đi chưa hết lối
Dù thương con, cũng đành đoạn vắng nhà
Nhớ nghe con, biết sống với người ta
Lòng mẹ được bình yên nơi chín suối

Khi nhớ Mẹ, con ra cầu Ai Tử
Đứng trên cầu, nhìn mặt nước chìm sâu
Trời lạnh băng, bỗng đổ cơn mưa ngâu
Giọt rỉ rả thấm sâu tình mẫu tử

Khi nhớ Mẹ, lang thang trên đồi núi
Nghe rừng khuya vang vọng giữa hoang vu
Nhìn ngàn sao le lói khuất mây mù
Đề biết được, bóng hư vô bỏ ngõ

Khi nhớ Mẹ, ra biển đông vò võ
Sóng trùng khơi xào xạc đầy vô bờ
Nhìn xa xa những vành đá xác xơ
Đề biết được, bọt bèo tan cát bụi

Khi nhớ Mẹ, ra nghĩa trang vắng vẻ

Nhìn tro tàn giá lạnh không khói hương
Nghe cỏ cây ủ dột nhạt màu sương
Cõi đi về lung linh nhòa vết tích

Nắm đôi tay đếm những gì còn mất
Lục tâm tư tìm dấu nét hư hao
Kiếp phù sinh gởi bóng dáng chiêm bao
Tình mẫu tử trơ vơ cảnh hoa trắng.

Tháng 11-2008

Mặc Giang

Hiếu Đễ cho vừa

Em đã lớn, tại sao tôi nhắc Mẹ
Bởi lớn mà còn Mẹ
Là diễm phúc nhất em ơi
Biết bao người không còn Mẹ trong đời
Đốt đuốc tìm khắp trần gian không có
Lòng Mẹ, không có gì thay thế
Tình Mẹ, không có gì sánh bằng
Trời cũng chỉ là con số không
Đất cũng chỉ là « zê – rô » vô nghĩa
Bởi còn mẹ, là em còn tất cả
Vũ trụ kia, còn chừa chỗ hư vô
Chứ mắt Mẹ, không bao giờ tàn khô
Hai mắt Mẹ, sâu hơn bốn biển cả
Bởi còn Mẹ, là em còn tất cả
Đêm trăng kia, còn chừa chỗ ngàn sao
Chứ lòng Mẹ, không có chút hư hao
Đôi tay Mẹ, thương em như trứng mỏng
Giữa quần sanh, em là quan, quân, dân, tướng
Về bên Mẹ, em một mực xung con
Mẹ ơi Mẹ, Mẹ có thương con không
Nếu có lỗi làm gì, xin Mẹ rộng lòng tha thứ
Trong thiên hạ, em thẳng thừng từng chữ
Về bên Mẹ, em thừa thốt lựa lời
Sợ Mẹ buồn, tội Mẹ, chỉ thể thôi
Em áp úng như còn thời thơ bé
VẬY mà nhất, bởi em còn có Mẹ
Mừng cho em, còn tiếng Mẹ để thừa
Thể hiện tấm lòng hiếu đễ cho vừa
Kéo một mai ghen ngào bên bờ suối.

Tháng 11-2008

Mặc Giang

Hát Mẹ bốn mùa

Bài hát về Mẹ, khi mùa xuân đang đến
Như muôn hoa rạng rỡ trở màu bông
Bởi còn mẹ, đời em tràn nhựa sống
Lớn bao nhiêu em cũng có nụ hồng

Bài hát về Mẹ, khi mùa hạ đổ nắng
Cảnh oi nồng giảm thiểu những khô khan
Bởi còn mẹ, đời em bớt cay đắng
Mắt thương yêu chan chứa mọi con đường

Bài hát về Mẹ, khi mùa thu tím ngắt
Lá vàng rơi, còn sót chiếc cuối cùng
Bởi lòng mẹ, là một trời cô đọng
Ôm cội cần đề che chở cảnh non

Bài hát về Mẹ, khi mùa đông lạnh giá
Rút tơ vương sương ẩm những giọt nồng
Bởi tình mẹ, là biển trời cao cả
Bao đông tàn, cũng trả lại mùa đông

Bài hát về Mẹ, trải bốn mùa sương gió
Bóng thời gian còn biết mấy đoạn đường
Và dù cho đất trời kia nghiêng ngửa
Trong vô cùng, em còn có mẹ thương.

Tháng 11-2008

Mặc Giang

Cảm ơn Cha Mẹ

Cảm ơn Cha cho con huyết thống
Cảm ơn Mẹ cho con nên người
Giữa trần gian ta xây sự sống
Giữa dòng đời ta dựng an vui

Cảm ơn Cha cho con dưỡng giáo
Cảm ơn Mẹ cho con tình thương
Mang tâm từ gắn hàn khổ não
Mang tâm bi rửa nước cảnh dương

Cảm ơn Cha cho con cơm áo
Cảm ơn Mẹ cho con ngọt bùi
Xôi nếp một thơm nồng mùa mới
Đường mía lau ngọt lịm đầu môi

Nắm rôn, nắm sâu lòng đất Mẹ
Nắm nhau, chôn chặt đất quê Cha
Nước đầu nguồn, vỗ về khe khẽ
Nước cuối nguồn, ôm ấp phù sa

Tuổi trẻ, tiên học lễ phải nhớ làm đầu
Lớn lên, lần hồi là hậu học văn
Học lễ, bảo tồn Ân Tông Tổ
Học văn, tinh luyện Đức Nghĩa Nhân

“Đã đày vào kiếp phong trần
Sao cho sĩ nhục mấy lần mới thôi”
Can qua ngân ngã thế thời
Sao cho lập biển non đời mới yên
Quê hương gấm vóc ba miền
Sao cho sắc thắm hùng thiêng ươm màu
“Ra đi nhớ trước nhớ sau
Nhớ nhà mấy cột, nhớ cau mấy buồng”
Trở về, nhớ cội nhớ nguồn
Nhớ sông mấy khúc, nhớ đường mấy gang
Bước đi trên mỗi đoạn đàng
Đoạn ngắn thêm rộng, đoạn trường thêm sâu
Quê nhà, trắng mấy mùa cau
Quê người, trắng mấy dạ sâu kỷ canh

Cảm ơn Mẹ cho con tóc xanh
Cảm ơn Cha cho con tóc trắng
Xanh của Mẹ, tự tình âm lạnh
Trắng của Cha, sỏi đá rêm mình

Cảm ơn Mẹ cho con tình thương
Cảm ơn Cha cho con dũng khí
Tình thương, mở nguồn tâm của ý
Dũng khí, trau nghị lực can trường

Cảm ơn Cha, kết núi liền non
Cảm ơn Mẹ, khơi sông liền biển
Biển ôm sông, tình sâu nghĩa nặng
Núi ôm non, hùng vĩ muôn đời
Người Cha nước Việt rạng ngời
Người Mẹ nước Việt tuyệt vời ngàn năm.

Tháng 12-2008
Mặc Giang

Ân Nghĩa Song Đường

Trên áo ai khi đã cài hoa trắng
Cài một lần, cài đến cả thiên thu
Trắng một lần, trắng đến cả cuộc đời
Nghĩa Song Đường lung linh thêm băng giá

Bông màu hồng không còn mang trên áo
Bông màu trắng cũng phai nhạt từ lâu
Nên mỗi khi khơi động não tinh sâu
Con lạc lõng giữa cõi trần phiêu lãng

Nhìn bàn thờ, khói hương nhòa dĩ vãng
Ra nghĩa trang, ngọn cỏ ngậm sương pha
Con ôm tay, mơ tiếng nói Mẹ Cha
Chôn hoàng tuyền, suối vàng khua róc rách

Hình ảnh Cha, núi Thái mờ lau lách
Hình ảnh Mẹ, biển Đông bạc sóng triều
Con ơ hờ đếm nhịp bước cô liêu
Vạc áo bay, hơi bông hồng, bông trắng

Ra bờ ao, lầy lan thêm rau đắng
Vào sau hè, rau má bớt màu xanh
Khói cơm chiều vẫn vờn vợn mái tranh
Nhưng lửa hồng, hết rồi cơn ấm lạnh

Hỡi những ai đang mang màu hoa trắng
Hỡi những ai còn diễm phúc hoa hồng
Hiểu thâm sâu ân nghĩa Đấng Song Đường
Kéo một mai, thêm hoang đong nỗi nhớ.

Tháng 12 – 2008
Mặc Giang

Mắt Mẹ là mắt tất cả !

Từ ngày đó, xa rồi, xa mãi mãi
Bóng mẹ hiền biên biệt ở nơi đâu
Vũ trụ kia, sa số cõi tinh cầu

Có cõi nào Mẹ tôi đang ở đó

Tôi tìm mẹ, đèn khi mờ khi tỏ
Ngàn sao đêm vùn vủ ánh trăng khuya
Đom đóm bay chớp nháy giọt chia lia
Sương thấm lạnh trên đầu cây ngọn cỏ

Hỏi Thiên Thần, thình không reo tiếng gió
Hỏi Thổ Địa, đất trồng trái tịch liêu
Trông cửa sau, vọn khói tỏa chín chiều
Nhìn cửa trước, hương bay mờ lối ngõ

Mẹ ơi Mẹ, ra đi từ ngày đó
Một ra đi, muôn thuở chẳng trở về
Con gặp Mẹ lan man trong cơn mơ
Choàng thức dậy, đôi bờ lăn trên má

Muốn nhắm mắt, để gặp Mẹ lần nữa
Nhưng dễ gì ru giấc ngủ Mẹ ơi
Bóng thời gian lặng lẽ thả buông trôi
Hình ảnh Mẹ mờ xa ngàn thiên thể

Bỗng vắng vắng ní non vang tiếng dế
Thức đêm trường nói gì đó dế ơi
Hay tiếng kêu đứt quãng của cuộc đời
Mất Mẹ rồi, nghĩa là mất tất cả !

Tháng 12 – 2008

Mặc Giang

Vời vợi Công Cha

Công Cha sừng sững đất trời
Sắt son điểm ngọc tuyệt vời minh châu
Một sương hai nắng, dải dàu
Ba mưa bốn gió, nát tàu trăm kha
Năm mang quốc quốc gia gia
Sáu vác kèo cột cửa nhà non sông
Bảy mâu tám thuẫn, tang bồng
Chín xuôi mười ngược, lông hồng bụi bay
Ơn Cha, tột đỉnh thương thay
Trèo lên Núi Thái tổ bày trời mây
Ơn Cha, sâu rộng cao dày
Xuống biển tát cạn mới hay nỗi niềm
Núi sông xanh ngát hồn thiêng

Giang sơn thắm nhuận mọi miền quê hương
Đèo cao, dốc đứng, mở đường
Hố sâu, sông rộng, thông thương bắc cầu
Đan tay gìn giữ bờ lau
Đan tâm vá víu biển dâu gập ghềnh
Ta đi trên nước non mình
Mới nghe rung động bóng hình quê hương
Ta đi trên khắp nẻo đường
Mới nghe biển rộng vãn vương sông dài
Công Cha vời vợi không phai
Vòng hoa tưởng niệm kết đài phụ thân.

Tháng 12 – 2008
Mặc Giang

Hỏi thăm Cha

Lâu nay không hỏi thăm cha
Ngồi trên Núi Thái, vậy mà buồn không
Mẹ thì ca ngợi luôn luôn
Hát hò ngâm vịnh muốn mòn âm thanh
Còn cha độc thọ trơ cành
Bà dầy dưới đất, ông xanh trên trời
Một bờ tóc trắng đem phơi
Tang bồng hồ thỉ suốt đời xông pha
Trong thì, nào cửa nào nhà
Ngoài thì, quốc quốc gia gia nhuộm mình
Người thì mờ khói anh linh
Người thì thương tích phế binh lụn tàn
Không chân, lê lét lấm than
Không tay, đưa miệng cạp hàm mo cau
Phế nhân lây lất cơ cầu
Lụn tàn cho hết con tàu trăm kha
Một thời quá khứ đã qua
Bụi tan cát đá, sương pha đầu ghềnh
Biết bao chiến sĩ không tên
Mồ hoang không có, thịt xương không còn
Biết bao tử sĩ xanh rừng
Đèo heo hút gió, điệp trùng núi non
Thân cha tàn phế cỗi còm
Chống đời để ngó một vòm non sông
Cái thời khói lửa đạn bom
Đại bàng gãy cánh tang bồng hờn vong
Nhẹ thì, nhẹ tựa lông hồng
Nặng thì, như núi chất chồng non cao

Ngày xưa, không nát chiến bào
Ngày nay, nát cả tư hào tâm can
Mắt mờ gởi chôn quan san
Một bờ tóc trắng gởi ngàn gió bay
Đêm dài cô đọng giọt cay
Nam nhi chí chí tỏ bày cùng ai !

Tháng 12 – 2008
Mặc Giang

Mỗi năm Giỗ Mẹ

Mỗi một năm gần đến Ngày giỗ Mẹ
Sao có gì như ghen ghen Mẹ ơi
Đêm càng khuya lặng lẽ dưới khung trời
Những vì sao khuất mây mờ giăng lối

Con tìm Mẹ, như hoàng hôn khuất núi
Sóng biển Đông, trùng điệp đầy bờ xa
Túp lều tranh, không âm nôi mái nhà
Bếp lửa hồng, tan tro tàn khói lạnh

Con tìm Mẹ, đục bờ rêu hoang vắng
Sóng hoàng tuyền, lay động tiếng thiên thu
Trăng sao kia, tắt ngấm bởi mây mù
Vàng dương hiện, lưa thưa hong giọt nắng

Không còn Mẹ, bông hồng thành bông trắng
Mẹ ra đi, suốt đời mang kiếp bơ vơ
Ước gì, còn bé nhỏ như ngày xưa
Mãi ôm ấp trong vòng tay của Mẹ

Vì còn nhỏ, nghĩa là Mẹ còn đó
Bóng thời gian, không đập vỡ đưa thoi
Thì hợp tan, đâu có mặt trong đời
Bờ sinh tử, đâu gập ghình còn mắt

Con tìm Mẹ, đi khắp vành trái đất
Vượt không gian, vào vũ trụ hư vô
Mẹ biệt tăm, trong giấc ngủ đáy mồ
Mặc phong trần xạc xào lay bụi gió

Tiếng Ngày Giỗ, nghĩa là Ngày Cúng Kỵ
Giỗ biệt ly, không một chút để dành
Kỵ tuyệt kỳ, hương khói vọn loanh quanh

Ngày giỗ Mẹ, con thầm kêu tiếng Má

Có nơi thì, gọi Mẹ, là tiếng “Dú”
Là U, là Mợ, hay là Me
Còn riêng con, từ ngày đó, im re
Chỉ gọi Mẹ trong thêm hoang ký ức

Người ta nói, cõi về là quy nhứt
Bao nhiêu người quy nhứt, thế ở đâu
Con chấp tay, khẩn nguyện tiếng kinh cầu
Mắt nhắm lại, đặng vành khô sỏi đá.

Tháng 12 – 2008
Mặc Giang

Trắng một lần trắng cả thiên thu

Từ ngày đó bông hồng không còn nữa
Cho đến nay, bông trắng, áo sòn vai
Bông trắng năm xưa, lệ ứa hoa cài
Bông trắng năm nay, tuyền đài băng giá

Có cánh hoa chết khô bên bờ đá
Có cánh hoa tàn tạ dưới sao khuya
Bên cầu Ái Tử, đọng giọt chia lìa
Lối ngõ đầu thôn, trắng treo nửa mảnh

Mảnh cuối lưng trời, hư vô lạnh lạnh
Mảnh vắt rèm thưa, gác trọ cô liêu
Tìm cõi tình thương, hỏi mấy chín chiều
Tiếng nói Mẹ Ơi, ngàn thu vĩnh viễn

Đường Quê Ngoại, bóng mẫu từ biên biệt
Đàn chim non, về tổ ấm tiêu sơ
Đứng trên cành, nhìn mái cũ trơ vơ
Ra nghĩa trang, mờ khói hương năm mộ

Một bông hồng, suốt đời, em thương nhớ
Một bông trắng, trọn kiếp, em đeo mang
Đốt đuốc tìm trên khắp cõi trần gian
Hình ảnh Mẹ lung linh ngàn thu tím

Từ ngày đó, bông hồng thành bông trắng
Trắng một lần, và trắng cả thiên thu
Trời xanh kia, băng lãng áng mây mù

Cổ ngậm vành thâm sương mờ Mũi Tử.

Tháng 12 – 2008

Mặc Giang